

TEXT ARTICULAT DE LA PROPOSICIÓ DE LLEI PER LA QUAL S'APROVA EL TANCAMENT DE TOTS ELS CANALS DE TELEVISIÓ DE LA CORPORACIÓ CATALANA DE MITJANS AUDIOVISUALS

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La nació catalana, la seva llengua i la seva cultura tenen mil anys d'història. Durant set segles que abasten la baixa i alta d'edat mitjana fins a l'edat moderna, Catalunya es va dotar i va gaudir d'institucions pròpies que van exercir l'autogovern amb plenitud. Malgrat la pèrdua de la sobirania, a l'any 1714, el poble de Catalunya ha mantingut una vocació constant d'autogovern i, d'ençà aquella desfeta, han estat diverses les temptatives de recuperar les institucions d'autogovern. En aquest itinerari històric constitueixen fites destacades, entre altres, la Mancomunitat del 1914, la recuperació de la Generalitat amb l'Estatut del 1932, el restabliment de la Generalitat el 1977, els Estatuts del 1979 i 2006, dins del marc autonòmic espanyol, i la voluntat democràtica de constituir una República independent expressada mitjançant referèndum d'autodeterminació a l'any 2017 que, en virtut de la Llei 19/2017, de 6 de setembre, havia de ser vinculant.

D'ençà que Catalunya va perdre la sobirania a l'any 1714 i va passar a ser governada per les autoritats del Regne de Castella i, posteriorment, de l'Estat espanyol, han estat tan in comptables com persistents les normes jurídiques i les mesures polítiques econòmiques, demogràfiques i culturals adreçades a afermar la imposició i supremacia de la llengua castellana en el nostre país, en detriment de la llengua i cultura catalanes, les pròpies de Catalunya.

El règim franquista, les repercussions del qual encara afecten de ple les actuals generacions de catalans, va suposar un agreujament notable i profund de les polítiques adreçades a consumir el genocidi cultural iniciat a 1715 amb el Decret de Nova Planta, fins al punt d'aconseguir que els parlants habituals de català, que fins a 1938 suposaven el 90% del país, a l'any 1978 baixessin fins al voltant d'un 50%.

Recollint les demandes d'una gran majoria dels ciutadans, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 10/1983, de 30 maig, de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, dotant d'empara legal les emissions de la ràdio i la televisió públiques de Catalunya. La creació d'aquests mitjans i el seu desplegament posterior han estat definides, pel propi legislador català, com una de les fites de la història recent més importants en el procés de recuperació de les institucions d'autogovern i de normalització cultural i lingüística de Catalunya, i també han tingut un important en l'impuls i el desenvolupament de la indústria audiovisual catalana.

La Llei 11/2007, d'11 d'octubre, que va substituir la de 1983, es va aprovar amb l'expressa voluntat d'adaptar-se al nou escenari de la fi dels monopolis audiovisuals, els canvis tecnològics i d'evitar la fractura digital.

En els darrers quinze anys i, de manera particularment punyent, durant el període que abasta de 2017 a l'actualitat, la Televisió de Catalunya s'ha allunyat de manera progressiva de la seva missió principal de contribuir a la plena normalització de la llengua i cultura catalanes, que no pot significar una altra cosa que restituir-les com a llengua i cultura del país, revertint els efectes de la perllongada exposició al genocidi cultural.

Aquest allunyament de la missió principal, ha estat acompanyat per un simultani incompliment dels principis rectoris que obliguen els poders públics catalans, que, entre altres, són la promoció dels valors de la llibertat, la democràcia, la igualtat i el pluralisme i la promoció les condicions per tal que la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives; facilitar la participació de

totes les persones en la vida política, econòmica, cultural i social, i el reconeixement del dret dels pobles a conservar i desenvolupar llur identitat.

Aquell que havia de ser un dels principals serveis públics creats per a contribuir a la normalització cultural i lingüística del català, ha esdevingut un instrument polític subjecte a les estratègies de curt termini dels partits amb més pes en el govern de la CCMA.

La Televisió de Catalunya, s'ha lliurat a potenciar i agreujar el fenomen de la disglòssia, que sempre precedeix la substitució lingüística i cultural d'una nació, a promoure la percepció de la llengua catalana com a simple mitjà de comunicació residual i, l'ensem, subsidiari de la llengua castellana i no com allò que realment és: el vehicle de cultura de tota una nació que ultrapassa els límits polític-administratius de les quatre províncies que continuen sota sobirania espanyola.

La Televisió de Catalunya ha renunciat a constituir un referent del bon ús de la llengua i dels seus diferents registres i variants regionals, i s'ha lliurat a "normalitzar", cada vegada més, la difusió d'una mena de patuès o dialecte fortament interferit pel castellà, emparant aquesta pràctica en la perversió d'un pretès principi de realitat que no fa sinó reactivar i consolidar els efectes d'allò que solament és un crim contra la Humanitat, el genocidi cultural a què ha estat sotmesa la nació catalana durant tres segles.

En l'actualitat, i com a resultat d'aquesta deriva que afecta la producció pròpia i, sobretot, els programes que han estat subcontractats a productores privades, els continguts de la Televisió de Catalunya, solament poden ser compresos i seguits per televidents que tenen el castellà com a primera o segona llengua, és a dir, els ciutadans de les quatre províncies de la Comunitat Autònoma sota sobirania espanyola.

Aquesta regionalització i, sovint, provincianització, no es limita a la degradació de la llengua promoguda, sinó que s'estén al marc de referència cultural i polític que es promou, fins al punt que fa del tot innecessari i insostenible mantenir l'altíssim cost que suposen els canals de la Televisió de Catalunya per a la ciutadania catalana, via tributs, per redundants, atès que qui vulgui ser instruït en la visió espanyola del que s'esdevé al món i informat des d'una perspectiva eminentment hispanocèntrica i castellana, ja disposa d'una infinitat de canals de TV públics i privats, a més de plataformes privades de continguts.

En els darrers quinze anys, i de manera especialment greu d'ençà 2017, la Televisió de Catalunya no solament ha incomplert els seus principals objectius fundacionals i la seva raó de ser com a servei públic, sinó que, a més, ha desatès les previsions del seu propi Llibre d'Estil i de l'article 7.1.b) i l'article 11 de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, vigent a tot l'Estat espanyol d'ençà el primer d'agost de 2001.

S'han suprimit delegacions en altres territoris de la nació cultural catalana, com és el cas de la delegació de Perpinyà, vulnerant la necessitat de respectar l'àrea geogràfica de cada llengua sense estat, per tal de garantir que les divisions administratives existents no constitueixin cap obstacle a la promoció d'aquesta llengua que és vehicle de cultura de tota una nació.

La supressió del Canal 3XL a l'any 2012 ha tingut un efecte devastador sobre infants i joves, i més tenint en compte l'impacte que les migracions rebudes en els darrers vint anys ha causat en la realitat lingüística del país. La programació dels darrers anys per a infants i joves és obsoleta, d'ínfima qualitat i nul·la capacitat d'atracció i fidelització. Els nens i joves de Catalunya pateixen un greuge comparatiu colossal en relació als infants i jovent de l'Estat espanyol pel què respecta a l'accés a continguts i referents en la cultura pròpia.

Un greuge que s'estén a la manca de suport públic dedicat a evitar la fractura digital entre aquest col·lectiu, atès que la pròpia Televisió de Catalunya dedica més mitjans a promoure continguts digitals de creadors en llengua castellana o en aquell patuès interferit pel castellà que es vol fer passar per llengua catalana, que a promoure les produccions dels joves creadors en llengua catalana.

L'incompliment flagrant dels articles 23 i 24 de la Llei 11/2007, té el seu reflex als Premis Gaudi dels darrers anys, en què la majoria, per no dir gairebé la totalitat, de produccions cinematogràfiques que han comptat amb el suport pressupostari de la CCMA i altres organismes vinculats a la Generalitat de Catalunya són en castellà o fan que el coneixement del castellà sigui imprescindible per a poder accedir amb normalitat al seu contingut.

L'elevat cost per a la ciutadania que avui suposa mantenir els canals de la Televisió de Catalunya, que no ha disminuït malgrat l'externalització de la major part de la producció de programes i la reducció a mitjà regional i subsidiari de les televisions espanyoles, no té cap justificació atès que no compleixen ni la principal missió fundacional ni constitueixen un servei audiovisual diferenciat del que pot oferir el mercat espanyol en llengua castellana, atès que no es té en compte que Catalunya té un patrimoni cultural i lingüístic propi.

L'externalització d'una gran part de la programació a favor de productores privades s'ha fet tenint en compte l'afinitat ideològica o partidista amb les formacions polítiques amb més pes en el govern de la Corporació de Mitjans Audiovisuals, desatenent el criteri de qualitat i vulnerant el principi de pluralisme, el dret de tots els ciutadans a participar en la vida política, econòmica, cultural i social, i el reconeixement del dret dels pobles, en aquest cas, el del poble català, a conservar i desenvolupar llur identitat.

En els darrers anys, hem observat exabruptes, sortides de to i actituds de menyspreu mostrades per conductors i altres professionals de programes, sovint en el marc de la mateixa emissió i, a voltes, a través d'altres mitjans de comunicació o de la xarxa social, inclosos atacs a ciutadans concrets o a col·lectius sencers que no combreguen amb la línia ideològica del professional o el producte televisiu, i sense dret a rèplica, constitueixen una vulneració flagrant i intolerable de la seva condició de servidors públics, amb independència de si són part de la plantilla o personal contractat per les productores externes.

Des de fa uns anys i atès el procés polític que hem viscut d'ençà l'any 2012, els mitjans públics de Catalunya i, particularment, de la Televisió, hauria d'haver reforçat els valors de país amb un patrimoni cultural propi, la protecció de la nostra llengua i preservar la pluralitat política i la imparcialitat en els seus plantejaments.

No ha estat així, els interessos polítics i partidistes han primat per sobre de la llibertat d'expressió i del sentit democràtic i equitatiu de la informació. En els darrers cinc anys, l'exclusió i, sovint, la ridiculització, d'aquella part de la ciutadania del país que defensa el caràcter vinculant per imperatiu legal del mandat democràtic d'independència ha estat gairebé absolut, constituint una anomalia antidemocràtica que vulnera tots els principis rectors que han de respectar els poders públics.

No s'ha preservat l'ús prioritari de la nostra llengua, que es l'únic mitjà audiovisual públic de defensa i preservació de què disposem, en absència d'un marc legal sobirà que ens permeti refermar l'oficialitat del català com a única llengua comuna i de cohesió social del país.

Atès el perill que tots aquests incompliments es puguin perpetuar perjudicant greument la preservació i projecció del patrimoni cultural i lingüístic del país; considerant que l'elevat cost que suposa el manteniment d'una Televisió de Catalunya que s'ha fet sobrer i redundant en abandonar

totes les funcions principals que havia de complir; i vista la degradació de la Televisió de Catalunya a instrument al servei de les estratègies i urgències electorals dels partits polítics amb més pes en els seus òrgans de govern i assessorament, és imperatiu el tancament de tots els canals de la Televisió de Catalunya i la fiscalització exhaustiva de la resta de mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, la qual haurà els seus òrgans de govern i assessorament i les seves funcions als mitjans de comunicació públics que resten.

ARTICLE ÚNIC. Disposem

1. El CESSAMENT immediat del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.
2. El CESSAMENT immediat del Consell Assessor de Continguts i de Programació.
3. El TANCAMENT immediat de totes les emissions dels canals de la Televisió de Catalunya.
4. La CREACIÓ d'una Comissió per a negociar la rescissió dels contractes amb les productores i els anunciants.
5. La INDEMNITZACIÓ dels treballadors afectats conforme a la legislació laboral vigent i allò que estipulen els seus contractes.
6. La creació d'un CONSELL de ADMINISTRACIÓ provisional amb la doble funció d'exercir com a òrgan de govern dels restants mitjans de la Corporació i òrgan d'assessorament de continguts i programació.

Els candidats a formar part d'aquest Consell seran proposats pel Consell Audiovisual de Catalunya, el qual lliurarà al Parlament una llista amb un màxim de 14 persones de reconegut prestigi en qualsevol àmbit de la cultura catalana, la professió periodística, la gestió d'empreses i mitjans. Els candidats proposats no podran tenir cap vincle directe o indirecte amb els partits polítics de la cambra parlamentària i del govern ni amb les productores i empreses de serveis que hagin estat contractades per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en els darrers deu anys. Seran d'aplicació la resta de lleis i reglaments que regulaven les incompatibilitats de l'antic Consell de Govern de la Corporació.

El Parlament elegirà un màxim de set membres del Consell d'Administració, inclosa la persona que el presidirà, per una majoria de dos terços que compti amb el consens, com a mínim, de dos grups parlamentaris. Si en una primera votació no s'obté la majoria de dos terços, seran elegits per majoria absoluta en una segona votació que s'ha d'efectuar en la mateixa sessió.

7. INSTEM al govern de la Generalitat a adoptar totes les mesures necessàries per a executar aquestes disposicions.